

Boccaccio

Zenés játék a József Attila Színházban

A NEMCSAK MEGSZÉPÜLT, hanem szinte újjávarázsolt és — ami nagy szó — határidőre elkészült József Attila Színház nehéz fába vágta a fejszéjét, amikor a bécsi operett atyjának, e műfaj egyik klasszikusának, Franz von Suppénak remekét, a *Boccacciót* tette műsorára. Tekintható programadónak is a darabválasztást, megújítva a színháznak azt a rokonszenves törekvését, hogy igényes eszközökkel szórakoztassa törzsközönségét.

Iglódi István, a mű rendező nyilatkozatából az is megtudható: a helyes szándékhoz az a kedvező körülmény is hozzájárult, hogy megíjodott a társulat. Az előadás szereplőinek átlagos életkora harminc év alatt van. Tudunk azonban olyan előadóról, ahol az átlag jóval magasabb volt.

Nem az életkor határozza meg egy produkció értékét, hanem az előadás szellemisége, ez esetben a földolgozás színvonala és minősége. Az igazság kedvéért szögezzük le: a József Attila Színházban látott *Boccaccio*-előadásnak kétségtelenül hasznára vált, hogy ifjú színészeket, színészeket láthatunk a színpadon, s a nekik többségükben szépek, mutatósak is.

És mégis. Egy klasszikus operett, még ha műfaji meghatározás-ként a zenés játékot használják is, sem igényes zenei tálalás, sem épkézláb librettó nélkül nem áll meg a lábán. Az a mű, amelynek főhőse a kalandos élet, reneszánsz olasz novellista, de amelyben a borsos elbeszélések ellenére egy felórán belül szinte semmi sem történik, nem nevezhet sikeres vállalkozásnak. Zeil és Genée munkáját a *Dekameron* felhasználásával — olvasható a mű sorfüzetben — Iglódi István dolgozta át. Ebben az átköltésben azonban rengeteg az üres járat a szócséplés és a suta szóvicc.

A HOSSZADALMAS TÖRTÉNETET, amelyben az átdolgozó a híres hordó-jelenetben éppen a legpikánsabb motívumot hagyta ki, és pótolta helyenként sikamlósságnak álcázott ordenársággal, a zene dúsíthatná föl. Erről azonban a mű másik átdolgozója, a más munkái alapján tehetségesnek ismert *Selmeczi* György sajnálatosan lemondott. Nyilvánvaló, hogy a színház nem bír el nagyzenekart, de a modern tónusú hangszerelés, amelyben az elektromos hangszerek játsszák a fő szerepet, éppen savától-borsától fosztja meg Suppé gyönyörű muzsikáját. Kínálkozott volna ugyan lehetőség némi perszifflálásra — ami az átköltéshez is igazodhatna —, ám *Selmeczi* György néhány kivételtől elte-

kintve, erről is lemondott. Úgy tetszik, e dallamvilág a rockostásnak ellenáll, és legyőzéséhez nagyobb leleményre volna szükség.

Rendez ként sokkal eredményesebben működött közre Iglódi István. Ha van értéke az előadásnak, akkor az főképpen a színrevitelben fedezhető föl. Az olykor suta szöveg ellenére rendkívül mozgalmas és látványos a produkció, tele kellemesen megrendezett epizódokkal. Ellentmondásosnak tekinthető ez állításunk, de végtére a színházi világban nem először történik meg, hogy a gyöngye librettót a rendezés emeli meg. *Hajdú* Lászlónak szemmel láthatóan takarékos pénzforrásokból előállított, inkább csak jelzésekre, semmint látványosságra törekvő díszleteiben *Kemenes* Fanny szándékolatlan eklektikus, a reneszánszt a mával ötvöző jelmezei jól érvényesülnek.

A pajzán történetet, amelyben jó néhány dalszöveg — szerzőjük *Blum* Tamás — kedvesen, bár olykor szájbarágósan megcsipkedti az álszentséget és az ostoba nyárspolgáriságot, néhány kellemes alakítás színesíti. Közülük a *Boccaccio*val szerepet és jelmezt cserél *Józsa* Imrét kell kiemelni, aki Palermo ügyefogyott hercegeként rendkívül ötletesen mulattat. Több alakítás alapján elmondható róla: úgy tetszik, a színház megtalálta benne *Bodrogi* Gyula utódját. Decensen és elfogadható énekhanggal játssza a címszerepet, kellemes megjelenés és izésen beszél *Rátóti* Zoltán. Mellettük a három mestert színesen, kedélyesen, de nem minden túlzás nélkül alakítja *Vitai* András, *Zsolnay* András és *Nagy* Miklós. *Borbély* László gátlásos, bumfordi diákja az előadás egyik mulatságos színfoltja.

NEM UDVARIASSÁGBÓL, hanem a nagyobb nyomaték kedvéért szólunk másodjára a mű szereplőiről. Közülük szépségével és megejtő bájával Fiamettaként *Kocsis* Judit tekinthető ki, de **elismerés illeti Boccaccio-i íz-játékáért Radó** Denise-t és **a most nagyon jó Szerencsi** Évát, valamint a korosodó, de még szerelemre éhes asszony szerepében *Szabó* Évát. Igaz, az alakítása már átvezet a kisebb-nagyobb túlzásokhoz, amelyekben *Incze* Ildikó jár az élen. Az játékában — és főként szövegében, rendezői beállításában — fedezhető föl első sorban az az ízetlenség, amitől nem kedvesen pikáns, inkább malackodó lesz a mű sikere, zeneileg aligha értékelhető produkció.

Gábor István